

VZPOMÍNKA NA ING. VLADIMÍRA TVRZNÍKA, CSC., KTERÝ ZEMŘEL NEČEKANĚ V NEDĚLI 10. KVĚTNA 2015 VE SVÝCH 91 LETECH

Vladimíra Tvrzníka jsem uviděl prvně na jaře 1982, pár měsíců před tím, než jsem na pět let odjel do Iráku. Tvrzník byl v Praze na krátké dovolené z Iráku a při té příležitosti si mě pozval na pohovor, aby se ujistil, že budu vyhovovat jeho tamějším záměrům. Předcházela ho pověst velkého tajemného a důležitého muže. Můj tehdejší – také velký šéf – vedoucí mostního oddělení v PÚDI-Su inženýr Chalupský se o něm vyjadřoval s uznáním: „Tvrzník je velký ředitel konkurenčního Pragoprojektu. Vyprojektoval řadu výborných mostů, jako např. obloukový most přes Vltavu ve Zbraslavi. Na jednáních to ale je vždy velice tvrdý, ale férový soupeř“.

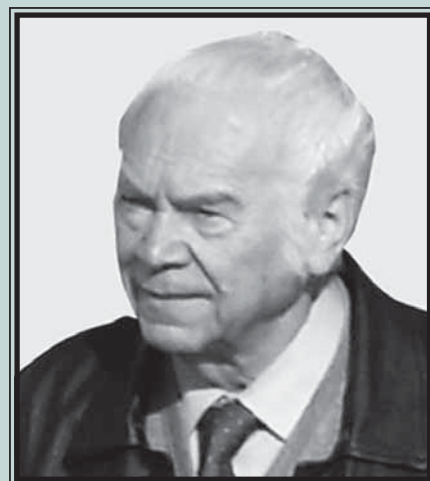
Vladimír Tvrzník založil a vybudoval úspěšný projektový ústav Pragoprojekt. Jako významný odborník byl za Československou republiku také členem mezinárodního týmu expertů pro Africkou rozvojovou banku pro komplexní posouzení dopravních sítí afrického kontinentu. Zúčastňoval se také mezinárodních projektů, jako např. projektu Transsaharské dálnice v severní Africe. Pak se vrhl na Střední východ a v Iráku udělal díru do světa. Stal se tam důležitou autoritou při mohutné výstavbě irácké mostní infrastruktury a dostal tam na expertní činnost desítky českých inženýrů.

Pohovor trval jen pár minut. Neověřoval si to, co se o mě už asi dozvěděl od Chalupského a z mých papírů. Pozorně si mě prohlédl a pak už se mnou věcně domlouval podrobnosti mého nasazení na projektu ve válečné Basře. Jako většinu lidí, kteří měli tu šanci se s ním sblížit, si i mě okamžitě získal. Na celý život.

Jeho autorita v Iráku byla obrovská. Vydobyl si ji nesmírně tvrdou poctivou prací. Už při prvním pětiletém pobytu v šedesátých letech prokázal svoje vynikající technické znalosti na projektech nových mostů na jihu v Basře i na severu v Mosulu. Důležitou výzvou pak byla stavba velkého mostu přes Eufrat ve Faludži na hlavní spojnici Bagdádu s Jordánskem. Iráčané se tam nepohodli s britskými konzultanty a hrozilo zastavení a zpoždění tohoto strategického projektu. Vladimír převzal ze dne na den kompletní technickou i finanční supervizi této důležité stavby a dovedl ji do úspěšného konce.

Druhý pobyt v Iráku od roku 1978 už pojal Vladimír ve velkém stylu. Sebevědomě si u klienta, irácké Státní organizace pro silnice a mosty, vykolíkoval výsadní postavení. Vytlačoval ze zaběhlých pozic západní konzultanty a nahrazoval je českými inženýry. Významné infrastrukturní projekty byly v Iráku soutěženy a dodávány velkými firmami z celého světa. Tvrzník se svými inženýry musel nejen prokázat, že pracuje dobře pro klienta tím, že dělá kvalitní projekty a kontroluje důsledně kvalitu a finance výstavby, ale musel kvalitu a férovost rozhodování obhájit i před šéfy západních dodavatelských firem, kteří tam šli samozřejmě za maximálním ziskem.

Většinu svých inženýrů si předtím vychoval ve svém Pragoprojektu, ale vyzobával vhodné dobrodruhy po celé republice. Vyjednal pro ně i obdobné západní platy a důstojné životní podmínky. Vyžadoval ale za to od nich plné nasazení. Zklamat ho šlo jen jednou. Jedno z jeho důležitých pravidel bylo: „Konzultant

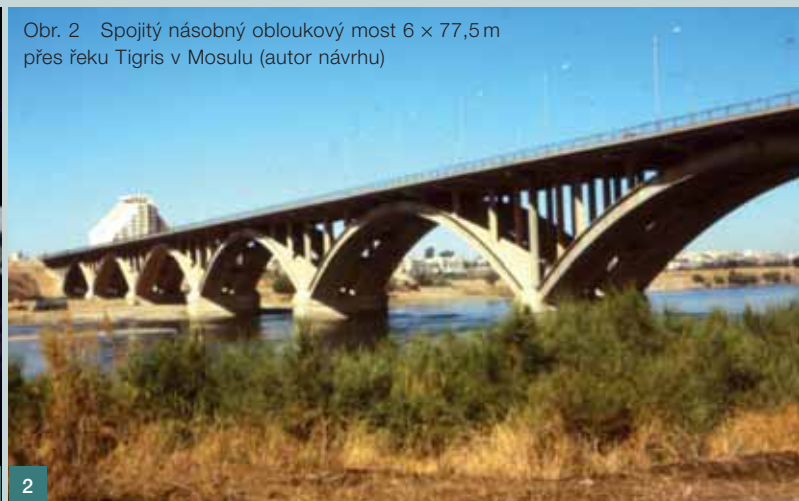
nesmí klientovi říci, že té odborné záležitosti nerozumí a nemůže mu tedy správně poradit. Konzultant ale může odpověď posunout na příští ráno a pak má celou noc na to, aby si problematiku nastudoval“. U Vladimíra se sbíhaly všechny informace a také problémy. Pro nás to byl Taťka, který byl vždy připraven pomoci nejen v technických, ale i v dalších záležitostech.

Šest pracovních dnů v týdnu ráno v sedm odjížděl do kanceláře, kde byl plně zapřažen do pěti odpoledne. V pět jel domů a po večeri a krátké pauze pak doma dál pracoval do půlnoci. Práce v Iráku přitom nebyla žádná selanka. Při prvním pobytu se při obrovském pracovním nasazení musel, mimo složité hygienické poměry, vyrovnávat především s těžkými klimatickými podmínkami. Neexistovala tam ještě běžná klimatizace, pouze chlazení místnosti občasným poléváním podlahy vodou. Pracovat v padesátistupňových žárech venku, a nemít možnost se vychladit jinak než odpařováním vlastního potu a večer pak pot smývat horkou sprchou z vyhřátého zásobníku vody na střechě domu, představovalo obrovskou fyzickou i psychickou zátěž. To všechno

Obr. 1 V Basře na mostu Garmat Ali 2, při testování nosníků

Obr. 2 Spojitý násobný obloukový most 6 x 77,5 m přes řeku Tigris v Mosulu (autor návrhu)

Vladimír ve zdraví přežil především také díky své úžasné ženě Alence, která ho vždy na jeho pracovních pobytech doprovázela.

Ani druhý pobyt v Iráku nebyl pro Vladimíra jednoduchý. Jednak tu budoval velký konzultační byznys, který s sebou přinášel velké organizační starosti. Pro vedení státní organizace řešil strategické problémy. Bral na sebe odpovědnost i za své inženýry. V roce 1981 začala krutá válka Iráku s Iránem s občasným bombardováním vnitřního Iráku včetně Bagdádu. Basra byla válečné město a můj mostní projekt byl občas ostřelován iráckým dělostřelectvem. Brzy začaly docházet státu peníze a situace se po všech stránkách zhoršovala.

Jednoho dne po práci jel Vladimír něco nakoupit na Sádun street v centru Bagdádu. Když se vrátil do auta a chystal se odjet, někdo mu přiložil k hlavě pistoli a přinutil ho přesunout se na místo spolujezdce. Odvezli ho do pouště za Bagdádem. Tam se únosce se svými dvěma kumpány dostal do hádky, patrně o tom, jak s ním naložit a kde ho zakopat. Vladimír využil jejich chvilkové nepozornosti, vytrhl únoscům svou objemnou aktovku plnou dokumentů a běžel o život. To už mu bylo téměř šedesát let! O dvě generace mladší únosci mu nestačili, jak je v běhu aktovkou odrážel. Podařilo se mu doběhnout několik set metrů až k hlavní silnici. Právě projíždějící řidič kamionu situaci správně vyhodnotil, zpomalil jízdu tak, aby Vladimír mohl za jízdy naskočit a únoscům šťastně ujeli. Za krádež auta byl ve válečné době pouze trest smrti. Pachatelé byli po nějakém čase dopadeni a popraveni. Vladimír musel na čas odjet ze země z obavy z krevní msty od rodin únosců.

Stále se zhoršující a nebezpečná situace v Iráku nakonec vedla k utlumení výstavby i naší činnosti. Po svém definitiv-

ním návratu z Iráku v roce 1985 se Vláda do Pragoprojektu vrátil už jen na dva roky. Byl rozený businessman a vrhl se naplno do podnikání. Založil soukromou konzultační firmu a snažil se u nás zavádět mezinárodně platné smluvní podmínky FIDIC. Já jsem zatím nastoupil v Anglii ke konzultační firmě Mott MacDonald a v roce 1993 jsem se vrátil do Čech, abych založil a rozvíjel českou pobočku firmy. V roce 1995 Vláda přijal moji nabídku a nastoupil do firmy, aby mi pomohl v rozvíjení mostního oddělení. Necenitelnými radami a zkušenostmi pomáhal našim mladým mostařům při řešení technických problémů a prováděl výstupní kontrolu našich projektů a audity cizích projektů.

Vládovi bylo už téměř osmdesát, když přišla jeho další obrovská příležitost. Naše firma se stala konzultantem Prahy pro rekonstrukci Karlova mostu. Vladimír se projektu ujal opět s absolutním nasazením. Osm let dennodenně od osmi ráno do pěti odpoledne seděl v kanceláři a svědomitě, moudře a se svojí ohromnou autoritou projekt posouval až do úspěšného dokončení. Jeho nesmírný přínos k obnově mostu byl oceněn Cenou Inženýrské akademie České republiky.

Vláda přestal v Mott MacDonald pracovat stejně se mnou na začátku roku 2012. Pořád ale zůstával naplno uprostřed všeho dění. Pravidelně jsme jezdili na mostařské i jiné konference a Vladimír také několikrát přispíval přednáškami a psal články do časopisů. Když jsme v polovině roku 2012 s Radimem Jančurou zakládali nadační fond Stínové ŘSD, Vladimír okamžitě přijal nabídku a stal se členem správní rady nadačního fondu. První zasedání správní rady se konalo na jeho lesní vilce ve Hvozdech a jako vždy nechybělo úžasné pohoštění připravené jeho ženou Alenkou.

Obr. 5 Před novým mostem v Troji v Praze

Loni se s plnou vervou zakousl do další velké výzvy, projektu mostu přes Vltavu na severní části dálničního okruhu kolem Prahy. Celé dny ležel ve výpočtech a výkresech a jeho žena Alenka si mi stěžovala: „Není s ním žádná řeč. Pořád sedí nad projektem, mě nevnímá a celé hodiny mi ani neodpoví.“

Den před tím, než jsme letos měli jet do Brna na výroční mostařskou konferenci, Vláda doma nešťastně upadl a zlomil si krční obratel. Normálně to je smrtelný úraz, ale Vláda to se svou nezdolnou vůlí přežil a věřil si, že se z toho dostane. Z nemocnice ho po týdnu pustili, aby se léčil doma v péči milující rodiny. Bohužel ale po týdnu doma znovu upadl. Zraněný obratel vydržel, ale Vládě přesto odvezli do nemocnice, aby mu zlepšili fyzickou kondici. V sobotu devátého května odpoledne jsem byl za ním v nemocnici. Vláda byl plný elánu a mluvili jsme o mostech, politice a Iráku. Vláda spřádal plány, jak se do dění naplno vloží, jen co odtud vypadne. Navečer pak u něj byla žena Alenka a děti. Rozloučil se s nimi už hodně unavený. Za pár hodin nato ve spánku odešel.

Ing. Jiří Petrák, FEng.

Obr. 3 Most přes údolí řeky Orontes v Rastanu u Homsu v Sýrii (zajištění supervize výstavby)

Obr. 4a, b Most Jadiriyah přes řeku Tigris v Bagdáde (autor návrhu)

